

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 6

4/2014

Rúbanisko nad Bacigalkou - V pozadí Čertov kopec

Rozlúčili sme sa s kamarátom!

„Lupakom“ – Pavlom Vallom

*24.2.1950 – † 27.9.2014,

ktorý nás navždy opustil a na posledný vander sa vydal vo

veku 64 rokov. Bol členom trampskej osady Túlaví vlci založenej v lete 1966, Spolu s kamarátmi Bobom, Rychlíkom, Kikalom, Mydláčom, Stehlíkom, Jurom, Drimalom, Bugim. Zápal osady k trampovaniu bol tak

silný, že ešte pred nástupom na základnú vojenskú službu stihli postaviť tramskú búdu s krstným menom „TÚLAJDA“. Lupak miloval prírodu bol vášnivým rybárom Každú voľnú chvíľu trávil v prírode a pri vode. Z jeho posledným úlovkom

si ho povolal „Manitou“ za svojimi pardálmi Kikalom, Stehlíkom, Mydláčom, Bobom, a Rychlíkom

Čeť jeho pamiatke!

Tramské fleky v okolí Blatiny

Témou Tohto ročného jubilejného 10. Blatošlapu boli tramské fleky v okolí Blatiny.

Rybníček: Najznámejším tramským flekom v Hrubej Doline je Rybníček. Trampi ho využívali už od konca 60-tych rokov minulého storočia.

TO. Mexico, 1967

TO. Čierny Condor, 1971

Začiatkom 70-tych rokov sem chodili viaceré tramské osady: Čierny Bobor, Mexico, Scarabeus, Škaredáci, Zlatý sup, Zálesák, Čierny Condor, Túlavý Blesk a iné. V októbri v roku 1972 na Rybníčku vznikli Spojené osady Pezinské, bolo to na 5. výročnom ohni TO. Mexico. Trampi v tom období spolupracovali s lesníkmi a vykonávali činnosť prospešnú nielen pre les, ale aj pre návštevníkov lesa a turistov. V osemdesiatych rokoch bol na Rybníčku útlm, no v deväťdesiatych rokoch minulého storočia sa znovu

TO. Mexico, 1972

Slezina TO. Túlavý Blesk, 1974

na Rybníčku obnovil trampský život. Prišli aj mladší trampi, ktorí nasledovali príklad svojich otcov. V roku 1996 sa nútene presunuli trampi na flek Pod hrabom. Ďalší rok sa vrátili, ale len na pár rokov.

Potlach, rok 1997

Opäť museli Rybníček opustiť, no teraz už definitívne. Tak vznikla potreba hľadať ďalšie trampské fleky.

Lesanka:

Krivý

Šporo

Trampi chodili aj na zrub Lesanka, ktorý bol v Cigánskom jarku neďaleko Rybníčka. Lesanku postavili synovia poľovníkov, zrub bol opustený, mal poškodenú strechu, dvere a palandy. Opravili ho členovia TO.

Zálesák a stretávali sa tu až do roku 1973. V tom roku sa zmenilo vedenie v poľovníckom zväze a zrub bol rozpílený.

Pod Hrabom: Je to flek nachádzajúci sa blízko Rybníčka - vo vedľajšej doline, cez ktorú tečie potok Vidlárová, ktorý sa vlieva do potoka Blatina. Tu mali načas trampi svoje útočisko. Pokračovalo sa v brigádach – klčovali sa zarastené lúky, vysádzali stromčeky, zbierali odpadky. Aj napriek tomu čo sa urobilo, museli trampi aj tento flek opustiť, pretože boli „nepohodlní“ pre lesníkov a poľovníkov.

Rok 2006

Flek PTO. Rybníček: Oproti kameňolomu Stupy si našla svoj flek osada – Priatelia táborového ohňa Rybníček. Toto miesto však bolo predtým skládkou lomového kameňa a osadníci ho museli zrekultivovať, aby sa tu mohli stretávať.

Vítanie jari, 2005

máj 2006, Pijavica, Krivý

Blatina: Keď vzniklo Regionálne trampske združenie – Pezinok v roku

Rok 2006 - Potlach TO. Lišiak rok 2008

2004. Členovia sa rozhodli, že by bolo treba nájsť miesto, kde by mali trampi z Pezinka svoje útočisko. A tiež aby ich nikto nemohol vyhnať.

V roku 2006 RTZ - Pezinok a Mesto Pezinok uzavreli zmluvu o prenájme pozemku v chatovej oblasti Stupy. A tak sa Blatina stala oficiálnym flekom združenia. Organizujú sa tu pravidelne potluchy, sleziny, festival slovenskej trampskej hudby Blatina a rôzne iné akcie.

Festival Blatina 2010

Blatošlap 2010

Spracovala: RNDr. Lucia Budinská – Rendy (Redakčne upravené)

10 rokov - Blatošlap RTZ-Pezinok

1.Ročník: 22.októbra 2005, Limbach - PP Limbašská vyvieračka - PR Zlatá Studnička - NPR Nad Šenkárkou - Baba - Slnečné údolie

Téma: Maloplošné chránené územia v Malých Karpatoch, popis jednotlivých CHÚ priamo na mieste

(Prírodovedný sprievodca – urobený dodatočne)

Komentár: Marek Šikula a Lucia Budinská

2.Ročník: 21.októbra 2006, Cajlanská dolina - Blatina

Téma: Popis geologického zloženia MK, rastlinstvo a živočíšstvo

Prírodovedný sprievodca

Komentár: Lucia Budinská

3.Ročník: 20.októbra 2007

Téma: 1. časť Banského náučného chodníka

Komentár: Peter Wittgruber

4.Ročník: 18.októbra 2008

Téma: 2. časť Banského náučného chodníka

Komentár: Peter Wittgruber

5.Ročník: 24.októbra 2009, Baba, Slnečné údolie, studnička Juniperus, studnička Frankovka, studnička Grajd, Sirková, Blatina

Téma: Studničky, Sprievodca

Komentár: Marek Šikula

6.Ročník: 16.októbra 2010, Vinosady, Kaštieľ, Holubyho lesostep, priehrada v Kučišdorfskej doline, Blatina

Téma: Holubyho lesostep

Prírodovedný sprievodca Holubyho Lesostep

Komentár: Lucia Budinská

7.Ročník: 15.októbra 2011, Zochova chata, Harmónia, Modra

Téma: Zaujímavosti modranskej časti Malých Karpát

Prírodovedný sprievodca

Komentár: Lucia Budinská a Peter Jergl

8.Ročník: 20.októbra 2012, Svätý Jur, Jurský Šúr

Téma: NPR Jurský Šúr

Prírodovedný sprievodca NPR Jurský Šúr

Komentár: Lucia Budinská

9.Ročník: 26.októbra 2013, Kučišdorfská dolina, Cajlianska homola, Blatina

Téma: Cez Cajliansku homolu

Prírodovedný sprievodca Cez Cajliansku homolu

Komentár: Lucia Budinská

10.Ročník: 18.októbra 2014, Hrubá dolina, Cajlianska homola, Blatina-

Téma: Trampské fleky v okolí Blatiny

Prírodovedný sprievodca Trampské fleky v okolí Blatiny

Komentár: Lucia Budinská

Obrázky z dejín národa trampského po Druhej svetovej valce. *Štvrté pokračovanie.*

Na trochu jiném potlachu

Zase musím začít návratem do minulé kapitoly a sice k tomu, jak jsem se u rybníčku s kachničkami v budoucí hale Wilsonova nádraží potkal s Kristákem, který mi velice hlasitě zapěl tu novou, z níž jsem citoval jen první sloku:

Bud' zdráv, starý parde, tuláku, napijem se spolu z tupláku

Kdo ví, kdy zas starý brachu, sejdem se na potlachu

uhasíme velkou žízeň bez hluku...

Ta píseň pokračovala takhle (za přesné pořadí slok neručím):

Až nás zákon vydá v nemilost, řekneme si: „inu, zdvořilost“

Nechte si ty vaše tlachy, kašleme na paragrafy civilizaci k nám rozbouráme most

Odstěhujem se na osadu, tam si uděláme náladu

Whisky, sodu vypijeme, pak si kolty nabijeme půjdem rozstřílet tu vaši parádu

Ted' se, parde napijeme víc, vždyť tu oba řveme z plnejch plic

Jen čundrákům štěstí kvete, sejdem se v celém světě

já jsem čundrák, kovboj, trapér, kdo je víc?

A to, prosím, hulákal před kapánek vyděšenými stařečky a matičkami s kočárky na lavičkách okolo... Přiznávám se, že mi bylo poněkud... no, dejme tomu poněkud úžeji než obvykle. Navíc jsem si tehdy případný průšvih mohl dovolit o hodně méně než samotný

pěvec, o pár let později úderník v kladenských dolech... Kdo je autorem oné písně, nemám tušení, třeba by se teď mohl přihlásit.

Šerif BWS Pedro v typickém kanadákovi a s poněkud pro něj netypickou kytarou, na kterou nikdy nehrál; ale dovedl se tak věrohodně tvářit...

Jak se tehdy trampovalo, to lze dnes do jisté míry pozorovat jedině na starých drsnácích, které zatím nesklátilo revma a v zimě trampují na lyžích s Nansenovým vázáním, případně na sněžnicích. V 50. letech (i ještě o něco později) se nosily kanadky až po kolena,

v nich nacpané manšestráky, flanelová kostkovaná košile a tříčtvrťák s ohromnými klopami, řečený „kanadák“, ušitý z kostkované deky nebo přešitý ze zimníku podle ilustrací na obálkách knížek od Curwooda, případně Zane Graye. Samozřejmě se s sebou i na pouhou sobotu a neděli vozily stany, benzinové vařiče zvané „júvly“ (značka JUWEL) půlkilové tříčlankové svítilny s poniklovanými reflektory o průměru pivního tácku, sekery, kotlíky, ešusy, polní láhve plstí obalené... Tohle všechno samozřejmě mít a opatrovat vyžaduje onen „stav duše“, jak to kdysi trefně pojmenoval Miki Ryvola (?), protože shánět všechny tyhle propriety na poslední chvíli hodinu před startem expedice (jinak si podobné čundry ani nedovolím nazvat) nelze; tím se musíte zabývat stále! Přiznávám se – i já si jednou za těžce vydělaný peníz padesáti Kčs zakoupil od jednoho souseda na Žižkově origo usárnu z I. Světové, mosazí kovanou, kompletní a jako novou (hlavně abych udělal dojem na jednu kamarádku, jinak mi to bylo venkonce jedno), aby mi ji vzápětí ukradli... Pokud se bot týče, zkusil jsem i policejní holínky, když jsem kanady nesehnal, ale nakonec jsem se vrátil k předválečné préríjní módě a jezdil v kedskách. Stejně tak jsem brzy dospěl k názoru, že voda se dá sehnat všude a vydržet dva dni se dá třeba i jen s kusem chleba a špeku; takže vlastně nejdůležitější bylo nějak přežít noc, což se u ohně taky dalo třeba jen s dekou... (teď si říkám, jestli ty noci tenkrát nebyly nějak teplejší a jestli v rozporu s tvrzením vědců nedochází spíš ke globálnímu ochlazování).

...a Eddie alias Tex, spoluautor Slabocha Bena, v kanadách a s usárnou přichází na sraz před dům v Hájecké 16, kde jsem v 50. letech u rodičů na Skalce bydlel. Za povšimnutí stojí i pouze šterkovaná vozovka, do které každý větší slejvák vyryl hotová koryta... Za levým okrajem snímku se tehdy rozkládala nezastavěná parcela, na které jsme řadu let pořádali sportovní klání napřed jenom tak, potom jako vpředácký klub 2061 Modrobílá hvězda a nakonec jako T. O. Bluewhite Star. Dnes na ní stojí dům č. 58 v Křenické ulici.

K té ukradené usárně: jelikož jsem věděl, kdo je pachatelem onoho odporného činu, šel jsem za ním a dal mu po hubě. Přesto mi to k ničemu nebylo, neboť on už mou usárnu ruče střelil komusi jinému... Nikdy už jsem nemohl získat podobnou! Zkusil jsem to s teletem, leč vbrzku jsem si ověřil, že chůze s koulí na zádech se příliš neliší od chůze s koulí na noze. I zanevřel jsem na všecky bágly a nosil tzv. „pakárnu“, což nebylo (jako v dnešním smyslu) něco blbého, ale do tvaru usárny „spakované“ všechno s celtou navrch, to vše stažené řemínky a opatřené buď jakýmikoli popruhy (třeba ze špagátů), či dokonce praktickými kšandami s plochými plechovými háčky, případně s přezkami – záleželo na tom, odkud ty kšandy původně pocházely. Ale mluvmе o něčem jiném – tedy o tom, o čem měl vlastně dnešní Ešus (aspoň podle názvu soudě) vyprávět...

Je docela možné, že jsem se vám o tom zmínil už někdy dávno...

Jde o potlach v Údolí obrů pod Hurikánem poblíž Hvězdonic snad někdy v roce 1957; kdo ho pořádal, nevím, snad jsem se o tom dověděl U Tučků, ale nevzpomínám si, že by se ho byl účastnil někdo ze seniorů, leadrů a vůbec posvátných lechů pražského trampingu (pokud se včas nenápadně nevytratili). Nikoho takového jsem tam nepotkal. Lze se tedy domnívat, že šlo o jakýsi „divoký potlach“, tedy ne jako ve spořádaných osadách vesměs spřátelených s místními národními výbory a jejich výkonnou mocí. Ale trampů se tam sjelo dost, odhaduju že minimálně kolem stovky, i když jsem většinu z nich za světla vůbec neviděl (vysvětlení později). Taky jsem tam tehdy nebyl s naší osadou, ale s pár kamarády z jiných part z okolí našeho bydliště, a ke svému náramnému štěstí jsme vyrazili rovnou do Údolí obrů a ne do hospody, kam se táhla rovnou od vlaku většina žízniců i rámusáků. Na místě, kde se měl potlach konat, jsme ale nenašli nic, co by svědčilo o nějaké chystané akci, kromě pár stanů, hromady polen a několika stejně neinformovaných kamarádů (na nějaké kamarádky si vůbec nevzpomínám). Věnovali jsme se tedy vztyčení vlastních stanů. Tenkrát se pod širákem nespalo vzhledem k mizerným spacákům; střecha nad hlavou skýtala nejen iluzi, ale i skutečné teplo, zvláště když se zatopilo benziňákem nebo svíčkou. (Občas to skýtalo i zábavu ostatním, pokud si na svíčku někdo ve vatelínovém spacáku lehl a hořící se pokoušel vyskákat ze zašněrovaného stanu.) Něco se tam ale přece jen od jiných potlachů nelišilo: obvyklé čekání na setmění... Dokonce jsme si pak za večerního šera šepotali, jaké překvapení nám asi pořadatelé uchystali, jak vyjde z lesa průvod s pochodněmi, jak odkudsi nastoupí osadní sbor a zapěje Vlajku... Leč chyba lávky. Nejen z lesa, ale i odkudsi z temnot se začali trousit naříkající trampové. A my slyšeli: „Ten kluk volal maminku, když ho ve škarpe mlátili... Všecka bagáž nám tam zůstala... Esenbáci stáli venku a smáli se, jen si zapisovali občanky...“ Ptali jsme se, kdo koho mlátil. „Chataři,“ mínil někdo. „Pomocníci,“ říkal někdo jiný. Kdekdo měl buď bouli nebo krev tu i tam. Jen pomalu jsme se dovídali, co se vlastně stalo – a v tom je, jak se říká, „čertovo kopýtko“ problému... Byl jednou jeden, řekněme – blbec. Těžko se dá říct, že z přesvědčení. Protože pevně věřím, že se od té doby polepšil (dnes mu bude tak pětasedmdesát), dám mu pseudonym – třeba Dolfi. A tenhle Dolfi, zřejmě už cestou ve vlaku posilovaný rumem, vešel do narvané hospody a zvedna pravici k árijskému pozdravu zvolal: „Hajtla!“ Byť se mu tam nijaké nadšené odezvy nedostalo, v tomhle nastoupeném „trendu“ nadšeně pokračoval, tasil dýku od HJ a podobně – a to všechno, nezapomeňme, v roce 1957, kdy tragické vzpomínky na okupaci byly ještě až příliš živé a i my mladší jsme věděli a pamatovali svoje. Někdo ho okřikl, snad i někdo z trampů, ale to už bylo pozdě. Došlo ke strkanici, připleťli se do toho místní (ať už pomocníci VB, chataři nebo prostě jen štamgasti), kteří v sobě taky měli sem tam rum a sem tam pivo... Údajně měli

klacky, násady ke krumpáčům a podobně, kde to tak najednou vzali, ví bůh, třeba se už předem připravili na divoký potlach – prostě se to rovnalo basebalovým pálkám v ruku chlapů proti neozbrojeným klukům; výsledek byl masakr, jehož následky jsme částečně viděli na vlastní oči v lese na místě, kde měl proběhnout potlach, ale kde jsme nakonec zalezli do stanů a do rána čekali nájezd těch mlátiček z hospody. Jenomže oni se do lesa nejspíš báli; nemohli totiž vědět, kolik trampů se v temnotách skrývá. Zajímavé srovnání: Vlevo přechodná fáze z Modrobílé hvězdy k Bluewhite Star: vyšívané vestičky, kloboučky, podivná kačata... Vpravo titíž hoši (Tex, Shorty a Dlouhoprstý Dan) o nějaký ten rok později před čekárnou strašnické zastávky. Všimněte si: správný frajer se česal a zásadně nenosil nic na hlavě! Jsem toho názoru, že ti „chuligáni“ na levém obrázku nebyli o nic horší než trapeři vpravo (a naopak).

Mohlo by to třeba připomínat války tramsko-paďourské pánů Rady a Žáka, deset let nato zfilmované do mnohadílného televizního seriálu... Ale je to jen zdání a jádro konfliktu je jen zdánlivě podobné. Na jedné straně nedozírná a těžko pochopitelná hloupost Dolfiho (tehdy ho snad dokonce sebrali, aby mu posléze doma objevili pokoj vyzdobený nacistickými symboly, vlajkami a dalšími rekvizitami) a na druhé straně až nepřičetná

surovost oněch pivních strejců – majitelů okolních chat a nejspíš i bývalých trampů...

Abychom nekončili příliš záhrobně, tak na závěr kapku humoru: Když jsme se v neděli odpoledne vraceli na nádraží, zašli jsme si drze na pivo. V jednom rohu výčepu se ještě o zeď opíralo pár osiřelých usáren a u dvou stolů vysedávalo u piva pár typických vypasených paďourů, kteří na nás vrhali zlé pohledy. Hostinský se tvářil spíš omluvně – ze včerejška si naše

tváře nepamatoval a jinak jsme vypadali slušně – takže pokud se mu na nás něco nezdálo, byly to dvě kytary. Možná by nám byl stejně pivo nenatočil a štamgasti by nás vyhnali z hospody, nebýt šíleného nápadu a mé minulosti člena svazáckého souboru Radost. Proti Písni frontového šoféra, Smugljance a Stráži na Amuru nemohli říct ani popel – a tak jsme za zpěvu sovětských písní v poklidu vypili svá piva, zaplatili a odešli na vlak, kde jsme si teprv s radostí zahulákali: Kam tak spěcháš, trampe, kamaráde?! Pokud se vám dnešní díl zdál poněkud nesouvislý, souhlasím. Přesto však tento příběh je pravdivý.

Kapitán Kid *Prevzaté z Tramského magazínu .cz*

JICARILLA-1963-2008

Veľká rieka.

Totálnu, takmer likvidačnú pohromu osada Jicarilla zažila v r. 1963 (a aj 1961 a 1964 a ďalej) keď sa „dobrovoľne“ pobralo na vojnu (vojenskú prezenčnú službu) takmer desať osadníkov. Niektorí sa pýtali už o rok skôr ako 18. roční. Buď to chceli mať skôr za sebou a vlastne ešte ani poriadne nerobili, alebo sa ženili a mysleli si, že ich vojsko dá bližšie

XIV. Pokračovanie

k domovu. Podaktorí to zas odkladali, naťahovali, najmä študáci, i keď im tie vysoké školy moc nešli. Celoštátne boli i takí, ktorí vôbec nemali záujem, ale zriedka kedy im to pomohlo. Všeobecne sa dalo povedať, že slabozrakým a škuľavým, to ako tak vychádzalo, ale nám hluchým a nahluchlým veľmi nie. Nepomohli ani odborné grafy z ústavu nepočujúcich, takže väčšina nahluchlých Bratislavčanov končila v delostreleckých bataliónoch. U PTP – ákov končili aj podaktorí mládenci, čo mali nejaké súdne šrámy a neboli to žiadni grófski potomkovia, skôr deti úradníkov a robošov. Títo však mali aj jedinú výhodu, že za prácu im zaplatili (nie zas tak veľa). Zarobili si aj výsadkári (paradesanti), potápači v lodeniciach, letištné perzóny atď. Ostatok (drvivá väčšina) bigošov a vševojskových hrdinov „pouze“ 75 „kaček“. Počas tých dvoch rokov (plus mínus ako u koho) si väčšina dopisovala hore dolu a domov (o prachy a jedivo).

Osadu doma držalo pohromade pár 16. – 18. ročných a už starších vyslúžilcov z vojny a určite nezaháľali. Stihli spoznať celé Slovensko od Tatier k Dunaju (alebo opačne), takže keď sme sa konečne vrátili do civilu nie veľmi milo nás prekvapilo osadné konto pokladničky. No ale život išiel aj vtedy ďalej a tak sme sa po návrate živí a v zdraví vlastne privítali akože sami seba. Nejaké pôžičky od zamestnávateľa a od rodičov nám pomohli rýchlo sa postaviť na nohy a vyrovnáť sa s novou situáciou. Ako sme 1. októbra narukovali tak sme po dvoch rokoch 1.X. znovu zarezávali v robote a na čunder prvú sobotu po dlhej dobe sme vyrazili von v starej zostave. Samozrejme bolo o čom rozprávať aj na dlhé roky, pretože taký dvojročný hendikep zanechá na každom určitú stopu na tele i v myslí. A nejde vždy len o veselé a srandovné príhodičky, ako sme ich radi zveličovali a podávali našim budúcim bažantom – holubom. Trochu sme ich aj strašili, ale väčšinou poučili na čo si majú dávať bacha, aby zbytočne nenaleteli neprajnosti lampasákov, ale hlavne nafúkaným mazákom. V tejto súvislosti môžeme kľudne konštatovať, že nám na vojenčine v dosť značnej miere tramping a športy pomohli. Tak sa nečudujme skautom z 1. republiky, že boli vo väčšej miere pripravení na tvrdší život v samostatnosti, samo ovládanie, poslušnosti, orientácii v prírode pomocou kompasu a buzoly, čítanie z máp, stanovanie, športe a asi aj v základoch varenia atp. No ale to sme predsa čiastočne vedeli aj my. Teda až na tú poslušnosť – disciplínu, dochvilnosť a podobné hovädiny, čo nám strpčovali voľnosť a bezbariérové tláchanie a spevy do rána. Len rýchlo zabudnúť na večierku, budiček a rozcvičku a vztyčovanie zástavy. Treba však dodržať trochu tej disciplíny a úcty pred staršími a takisto presnosť na hodinkách, lebo vlaky, autobusy a lode nečakajú, len niekedy môžu meškať. V dnešných časoch tým vojenským parádičkám síce odzvonilo, ale kto vie na ako dlho je tento stav komu prospešný? Už aj vtedy pred 50. rokmi vojsko povolalo dosť vyslovených nemehlov, ktorí neovládali kliky, výtlaky, ba neudržali sa dlhšie ani na hrazde a lane. Nevedeli ani plávať, a to nielen sediaci – družstevníci a pod. z východnej časti krajiny ale aj roboši – roľníci mešťania (dokonca i z Prahy) zo strednej a západnej časti. Rozkazom nás niektorých blavákov a iných donútili „dobrovoľne – povinne“ učiť ich základom plávania (aby sa hneď neutopili) v miestnom rybníku a zahradenej časti potoka. Niektorým tzv. tučkám alebo opačne kostlivcom (bez pajšlov) ale i „hercom“, ktorí sa dokázali hrať na ťuknutých (možno pár ich ozaj aj bolo) sa podarilo zo zdravotných dôvodov dostať do civilu, alebo najprv do cvokárne. Údajne vtedy ale korupcia neexistovala! Niektorí sme boli aj inštruktormi vo zväzarmovských streleckých disciplínach a to nielen našich vojcov, ale i civilov v samotnom mestečku. To bolo pre nás, tiež ešte holohlavých bažantov na dlho jedinou skoro vychádzkou na „lepšom“ vzduchu mimo kasární. Po krvoprišažníctve sa to už rozbehlo naplno a chaos prešiel do

normálu. Najkrajší bol buzerplac a opičia dráha, kde skončilo pár srdciarov. No a kde všade sa trampi nestretnú? Netrvalo dlho a už sa kdesi ozvali tóny gitary (požičanej z miestnej klubovne) a hlasy potvrdili prítomnosť trampskej piesne. Nasledovali dlhšie zoznamovacie hovory a čochvíľa sme boli s Plzeňákmi a Pražákmi jedno hrdlo. Nezabudnuteľní boli Pepa Pešek a Honza Říha z pražskej osady „Fort Adamson“. Ťahali sme spolu celú vojnu ale už sme sa nikdy potom nestretli ani v Prahe, ani na Ztracenke na potlachu. Len na okraj tu spomeniem iný, ale veľmi zlý zážitok, keď mi velitelia v r. 1964 ani na veľké prosíky neumožnili jednodňovú vychádzku do Prahy na pohreb Boba Hurikána.

Moje výborné (výtečné) výsledky v búchaní z dela ako jeho veliteľ som si dovoľil rapídne skresat' na pre mňa úplne prijateľné. Aj s morálkou som sa už ako mazák moc nezapodieval a nebyť deravého plota (čo povolil major Plot) ani by som nepoznal miestne seňority, ba i celkom vážnu známosť (lásku?). To som zas musel viac či menej sekat' dobrotu, preglgnúť horkú slinu, ona si tie moje vychádzky zaslúžila, bola skrátka fajn. Niekoľko povýšení a degradácií ako i chládoček ma už vôbec nevyviedli zmiery. Ostávalo už len trpezlivé očakávanie civilu a pravidelné strihanie metra od 150 po 1 cm (1deň – 1cm), až to konečne prišlo a bolo treba rýchlo na zlé zabudnúť. Ešte dvakrát si moje schopnosti vyskúšala armáda na (pre niekoho) pravidelných manévroch na cvičisku „Oremláz“ (Oremov laz) ale to nedopadlo moc dobre (pre obe strany). Ešteže sme živí došli. Raz nám totiž vybuchol starý delový granát (z muničáku na Šönvegu nad Krasňanmi) bezprostredne po výstrele pred hlavňou (našťastie nie v nej) a spätné črepiny nás zasypali zvukom „kosatej“. Šarže – nešarže, všetko bolo okamžite pod autami a del. lafetami. Tí najstarší bojovníci z „druhej svetovej“ boli prví, zrejme to dobre poznali, my „záložky“ sme ich pravdaže bleskovo napodobnili – ako krtkovia. Druhý raz sme mali (už starí harcovníci, ženáči doma s deckami) veľmi nepríjemný konflikt s opitými 18. -19. ročnými ruskými bažantmi, tak isto na čiernej vychádzke ako my, lenže oni mali absolútne všetko zakázané. Bolo to ďaleko od ubykácii v krčme na konci sveta (alebo na začiatku?). My sme riskovali nejaké degradácie alebo zrážky z toho „obrovského“ žoldu, lenže u nich by to bol možno posledný výstrelok v živote, takže sme to potom už nerozoberali. Dostali od nás domácich ponaučenie za tú drzosť, čo majú hádam od prírody v krvi a vôbec sa nemusia chvastať ako veľa znesú piť. Čochvíľa boli podozrievaví a nakoniec bezočiví. Tieto spomienky ním „bojovák“ pripomínajú paradoxy s vyslúžilcami, čo si tak radi základnú vojenčinu pochvalovali, najmä šoféri vyšších šarží, rôznych pucakov, knihovníkov, špec. skladníkov a iných špecialistov, kuchárov atď. Na vrchole azda všetkých boli azda vojenský barmani, čo sa starali o plné chladničky žrádla a pijatiky v tzv. kluboch pre lampasákov rôznych kategórií. Tí mohli dostať „basu“ len za nedostatok žiadaného tovaru (nespoľahlivosť), čo sa nestávalo často, alebo za opitosť. Za tie tringelty zohnali všetok tovar aj v civilnom sektore (whisky z Tuzexu) a dostali to preplatené. Takíto šťastlivci chodili do civilu už vo vlastných autíčkach (renaultky, fiatky, spartaky, Trabant ešte nebol) za 18 – 20 – 24 tisíc Kčs.

Takéto zážitky v dnešných časoch naši mládenci (aj vnuci) už asi našťastie nezažijú, hoci by sa im taký pol ročný výcvik (čo by aj za našich čias stačil - na ovládnutie techniky a nácvik imitácie skutočného boja) celkom zišiel. V dnešnej „mierovej“ dobe je technika na vyššej úrovni a predsa si tá zubatá vyberá svoju daň aj z našich profesionálnych vojakov (nezávidíme im, že dobre platených). Aj okolo nás sa sporadicky v niektorých prípadoch častejšie ponevierala, ba aj zobrala čo chcela. Vo vyšších štábných kruhoch sa tomu

hovorilo „percentuálna daň na oltár vlasti“. Ak nepočítame ľahké, stredné a ťažké zranenia, samostatné rozhodnutia psychicky labilných mladých samovrahov, tak tých smrteľných úrazov, hlavne na ostrých cvičeniach (tam tie odpisové percentá idú hore) bolo za 2 roky dosť, ale zas nie toľko ako teraz za týždeň na našich cestách. Dávno zabudli ženisti na svoje prsty, tankisti na cviknuté ruky, nohy, šoféri na dolámaniny a parašutisti na otvorené padáky nad sebou – ináč by už nemali na čo spomínať. Darmo je, predsa len tí pešiaci to mali (aj v %) ako tak najlepšie a v tomto boli trampí odjakživa ako doma. Treba dodať, že síce nebolo hanbou (skôr naopak) vyhnúť sa vojenčine, ale za našich dedov, otcov, strýkov, naozajstných vojakov či partizánov v skutočnej vojne sme to zobrali ako povinnosť voči nim, živým i padlým (aj trampom).

Známe pranostikum „vojna není kojná“ sme teda zažili a je pravdivé, hádam vo všetkých svetových armádach, azda mimo Švajčiarskej gardy vo Vatikáne. Lenže u nás komančí v rokoch 1948 -1989 vytvorili ďalšiu separátnu jednotu mužov z vlastného národa tzv. „pétépákov“ (pomocný technický prápor) na vybudovanie svojho jedu alebo chůťok (proti komu?). V známom filme „Černí baroni“ sa táto jednotka (pracovná) vykresľuje skôr v humornom žargóne zosmiešňujúcom lampasákov ako i celú armádu. V skutočnosti však títo muži pre nich (št. moc) predstavovali „úhlavného nepriateľa režimu“ a dostali aj pasentnú prezývku - MUKL, čo znamenalo „muž určen k likvidácii“. Neskôr a až dodnes sa už tento výraz mylne používa na označenie väzňov ale aj veľmi pracovitých ľudí (skôr na vlastnom ako na štátnom majetku) tzv. workoholikov (dávnejšie otrok – dráč). Nebolo by treba uvádzať tieto už zabudnuté a zaniknuté trapasy, nebyť toho, že sa v tých rokoch toto prenasledovanie a buzerovanie obrátilo proti trampom, len aby (ich) „reč nestála“. Pamätáme si prenasledovanie a deportovanie na výsluchy pred železničných staníc a aj po mestách, ako sa trampí v hlúčkoch presúvali na potluchy a pod. Eštbáci už mali svojich informátorov a zhruba vedeli kde v akej lokalite a kedy sa tieto naše zrazy majú uskutočniť. Preto sa mnohé ústnym podaním (nie pozvánkou – zvadlom) urýchlene premiestňovali na úplne iné miesta. Zažili sme aj ich fiaská, keď sa s rachotom dvoch troch vetriesok a gazíkom terigali hore Pajštúnskym údolím na Cementárku (chata stupavských cementární nad Košariskami). To sme ich už po avíze z vrchu nad cestou sledovali, aj ich úbohý návrat (zopár skalných odvážlivcov predsa len dostali). Raz sa mi stala ozaj veľmi kuriózna vec pri nejakom takom vypočúvaní, „Dvoch levov.“ Pri overovaní mi príslušník otvoril (snáď omylom?) môj „certifikát“, vlastne skoro album fotiek, a čuduj sa svete bola tam priložená jedna už farebná „in face“. Chcel som ju odkúpiť, lebo farebnú som ešte nemal (farba len začínala – u nás trampov). Ale kdeže, ani počuť. Tak som sa vlastne zoznámil s neoprávneným fotením bez môjho súhlasu. Ten chvíľkový pohľad na ňu mi stačil spoznať lístie v pozadí a hoci to bol zväčšený výrez „môjho ksichtu“ do formátu cca 3x4cm, bolo zjavné, že ten záber je zo skupinového fotenia bleskom v noci na nejakom potlachu, ale nikdy som sa nedozvedel kým bol urobený. Tým som sa (ja ublížený) vlastne sám identifikoval. Je možnosť aj taká, že ten negatív, alebo hotový pozitív niekto z niekoho nejako vytĺkol. Seba som už zapriet' nemohol, ale ostatné ksichty, rôzne pozadia a skupinky na ďalších predložených fotkách mi boli „neznáme“ aj pri veľavýznamnom pohupovaní a mávaní pelendrekom. Avšak nikdy som sa už nezobavil pocitu, že tie fotky robil niekto z nás. Podobné peripetie, ba i horšie zažilo veľa trampov, no ich neblahé osobné spomienky veľakrát zostávajú, na škodu vecí, nevy povedané.

Tony Lovec TO Jicarilla

Tramská osada Icarilla - Trnava 1972

Foto: Kamaráti z tramskej osady Icarilla (rok 1984)

Tramská osada ICARILLA bola založená na jeseň v roku 1972 kamarátmi Pupakom, Šterclom, Pištom a Motýľom. V tom istom roku sa po spoločnej slezine s osadou KTO (Kamaráti táborových

Zľava hore:Pišta, Drdo, Kleki Pípec, Drevo, Šampón
Dolu zľava: Pupák,Julino

ohňov), ktorú vtedy tvorili kamaráti Pípec, Noso, Kleki, Julino a Jano sa zlúčili obe osady pod spoločným názvom tramská osada Icarilla - Trnava.

Osadníci v roku 1973 sa zúčastnili spolu s kamarátmi z tramskej osady Biely Tesák veľkého potlachu tramskej osady Jarné prúdy v Topolčanoch. V tom istom roku sa osadníci vydávajú na svoj prvý veľký vander do Slovenského raja. Žiaľ z osady odchádzajú kamaráti Motýľ a Štercl.

Mladá osada nadobúda nové skúsenosti a nové kontakty a priateľstvá. S rokom 1974 z osady k odchádza Julino. Do osady vstupuje nový člen kamarát Drdo. V spolupráci s ďalšími osadami usporiadajú pivnú slezinu na hrade Korlátka.

S rokom 1975 sa vydávajú opäť na cesty, na svoj veľký vander do Vysokých Tatier, Veľkej Fatry a Slovenského Raja. V auguste 1975 organizujú svoj prvý oheň (presnejšie 29-31.8 1975) ktorí sa im vydaril. Do osady sa vracajú kamaráti Štercl a Julino. Zelenému vandru sa nevyhli Kleki, Pípec a Štercl odchádzajú na základnú vojenskú službu. Rozlúčkový oheň s odchádzajúcimi kamarátmi urobili pod hradom Korlát. V roku 1976 odchádza na zelený vander aj Julino a Noso. Ostatní osadníci čo nemuseli do uniformy odchádzajú na veľký vander do Českého Raja. Ani v zimných mesiacoch nezaháľajú organizujú lyžiarske výjazdy na Bradlo.

Rok 1977 bol pre nich aktívny hneď z jari. Zúčastňujú sa potlachu TO. Večerníček na Troskách neďaleko Bojkovic. Nechýbali ani na pochode zdatných a prechode cez Malé Karpaty. Osada získava v mestskej časti Trnavy klubovňu a tu na októbrovej slezine prijíma medzi seba nového člena kamaráta Šampóna. Ani tento rok neobišli odchody na zelený vander - odchádzajú kamaráti Pišta a Jano. Dôvody na oslavy, že vojenskú uniformu si vyzliekli a rady osady posilnili mali kamaráti Pípec, Štercl a Kleki.

V rokoch 1973 až 1975 často osada navštevovala osady a búdy v Slniečnom údolí Južný kríž, Modru hviezdu, Túlajdu a tiež fleky v oblasti Zochovej chaty.

Začiatkom roku 1978 zo zeleného vandru prichádza Julino. Členovia osady vstupujú do Slovenského zväzu ochrancov prírody a krajiny a zúčastňujú sa rôznych brigád zameraných na ochranu prírody. Usporadúvajú futbalové turnaje s TO. Pardáli. V tom istom roku 3.6.1978. organizujú svoj druhý potlach. Kamarát Jano sa oženil v tom čase býval vo Zvolene. V septembri sa zúčastňujú Pochodu mieru v Malých Karpatoch.

O rok neskôr 1979 navštevujú svadobnú sieň, v úlohách ženícha kamaráti Pišta, Šampón, Štercl a Pupák. V apríli organizujú prechod cez Záruby v Malých Karpatoch. Znovu sa zúčastňujú Pochodu mieru a v tom istom roku si osada prenajíma chalupu na Hornej Súči, kde trávia celú letnú sezónu pri jej opravách. Výdatným pomocníkom sa tu stal aj kamarát

Johan. Rok 1980 je tiež bohatý na akcie. Osada opäť usporiada prechod cez Malé Karpaty. Spoločne s TO. Oranžový expres a Ohnivá zem organizujú Prvé tramské hody na Šikmých lúkach. V tomto roku sa v Starej Turej koná aj prvý ročník súťaže „Príroda a tramp“, kde vystúpila Podkova, v ktorej hral a spieval Julino. Svojimi prácami do súťaže prispel aj kamarát Pupák.

Rok 1981 bol významný tým že osada usporiadala druhé tramské hody. Podkova sa zúčastňuje a vyhrala druhý ročník súťaže „Príroda a tramp“ v Starej Turej. Osada Icarilla sa zúčastňuje Futbalovej tramskej ligy, kde skončila vo výbere Slovenska ako druhá.

Rok 1982 bol bohatý v činnosti ich osady. TO. Icarilla sa zúčastnila súťaže „Zaprášenými cestami sem k nám“ v Banskej Bystrici, ktorú vyhrala trnavská Podkova a ako víťaz postúpila na Portu ako hosť. Ich cesty viedli aj na Svojšický slnovrat. Kamaráti Kleki a Drdo kupujú s kamarátmi z trnavských osád gazík ARO. Osada z príležitosti desiateho výročia založenia usporiada svoj tretí potlach. Rekonštrukcia postihla aj osadnú klubovňa. Pri tejto príležitosti organizujú slávnostnú slezinu.

V roku 1983 v piatom dni druhého

mesiaca na Červenom Kameni uskutočňujú akciu užšieho kruhu nazvanú „Chomút“, kde museli skladať účty ešte slobodní kamaráti. Osemnásteho marca stávajú sa spoluorganizátormi I.

Trnavského tramského plesu. V auguste sa kamaráti Julino a Drdo plavia po Hrone. Oženil sa Kleki. Tramská svadba sa konala na Šikmých lúkach. Prebehol aj I. ročník Trnavskej futbalovej tramskej ligy (ďalej TFTL), kde Icarilla vyšla ako víťaz a vyhodnotili to na Šikmých lúkach.

V roku 1984 organizujú tradičný prechod cez Malé Karpaty a zúčastňuje sa podujatí niektorých tramských osád, medzi iným aj súťaže „Salón tramskej tvorivosti“ na Čavoji. Prichádza rok 1985 a osada sa rozhodla usporiadať svoj štvrtý potlach. Stalo sa tak 21. septembra. V zime sa osadníci zúčastňujú na lyžiarskych akciách a ako každoročne organizujú prechod Malými Karpatmi.

V máji 1986 zatienil osadu čierny mrak. Osadu tragický navždy opustil kamarát Drdo. Na poslednej rozlúčke s ním sa zúčastnilo veľa kamarátov. Na Drdovu počesť a stálu spomienku osada postavila na Čiernom potoku pomník. Život v osade však pokračoval ďalej. V júni navštevujú Svojšický slnovrat a Letorosty a zapáčil sa im aj Hron a tak sa zúčastňujú ďalšieho splavu. Prebehla aj súťaž TFTL.

V máji 1987 usporiadajú v mesiaci I. slezinu na počesť zosnulého kamaráta Drda. Prebehol aj ďalší ročník TFTL. 30. mája sú pozvaný na I. potlach TO. Stratená stopa Trnava. Svojšický slnovrat sa im zapáčil a tak ho

navštevujú i tento rok. Významným dňom osady Icarilla sa stáva 22. august kedy usporiadajú v poradí už piaty potlach pri príležitosti 15. výročia založenia osady na Čiernom potoku.

V rokoch 1988 - 1991 sa zúčastňujú mnohých tramských akcií a v mesiaci máji každoročne konajú slezinu na počesť nebohého kamaráta Drda. Dvadsiate výročie založenia osady oslavujú v roku 1992, v poradí už šiesty oheň, ktorý konal sa na fleku TO. Tábor štvaných z Trnavy pri Novej Bani na - Bexapely. V roku 1993 sa koná v Trnave I. ročník Tramskej kolkárskej ligy a osadníci tu vybojovali prvé miesto. Usporiadaním sleziny nezabúdajú ani na kamaráta Drda. Zúčastňujú sa mnohých tramských podujatí. V auguste 1997 usporiadávajú už svoj VII. potlach pri príležitosti 25. výročia založenia osady opäť na fleku TO. Tábor štvaných - Bexapel. V nasledujúcom období sa prejaví útlm osadného života zúčastňujú sa viac-menej osadných stretnutí a potlachov v Martine a Prievidzi. Dá sa hovoriť o niektorých osadníkoch, že sa dávajú na chatárčenie alebo chalupárčenie.

V roku 2002 osada znovu oživa a organizuje ôsmy potlach pod Klenovú pri Chtelnici pri príležitosti 30. výročia založenia osady. O štyri roky neskôr v roku 2006 sa stala osada jedným zo spoluorganizátorov Slovensko – Českého potlachu na lúkach pri strážnom hrade Korlát. Oheň čistoty priniesol kamarát Šampón. Zapaľoval ho kamarát Skličko z TO. Pardáli kresadlom, od ktorého sa odpaľovali pochodne pravdy, krásy, sily, a lásky na zapálenie slávnostného ohňa 13. slovensko - českého potlachu.

O rok neskôr (2007) organizuje deviaty potlach pod Klenovú pri Chtelnici pri príležitosti 35. výročia založenia osady. Zúčastňuje sa spolu s obcou Cerová na organizovaní rôznych i verejných podujatí na Rozbehoch. Na lúkach pod Korlátkom spoluorganizujú Majstrovstvá v púšťaní šarkanov, zúčastňujú sa tiež na prípravách spoločných trnavských ohňov a s kamarátmi na organizovaní spoločných tramských Vianoc tradične už po niekoľko desaťročí.

V roku 2012 sa rozhorel už po druhý krát Trnavský oheň na lúke pod hradom Korlát a to pri príležitosti 40. výročia TO. Icarilla. Potlachu sa zúčastnilo asi 200 trampov. Začalo sa to už v piatok country bálom v krčme na Rozbehoch. Country kapela Krpci z Prievidze hrala do sobotňajšieho rána. Šerif „Černý - Kleki“ vtedy pre Trnavský hlas povedal. „Na potlachu sa stretli trampi z päťdesiatich tramských osád zo Slovenska, Moravy a Česka samozrejme aj tramskí samotári. Súťažili v hode nožom, sekerou, ženy v zatĺkaní klincov murárskym kladivom a deti v triafaní cieľa loptou Večer po zapálení Trnavského ohňa a pietnej minútovej spomienke na kamarátov, ktorí už nie sú medzi nami, pokračovali súťaže v speve a veselom rozprávaní. Nad ohňom kraloval nový nádherný totem z dielne kamaráta Bublina.

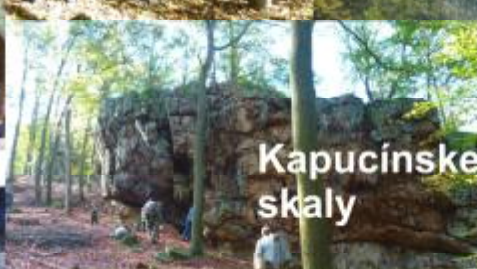
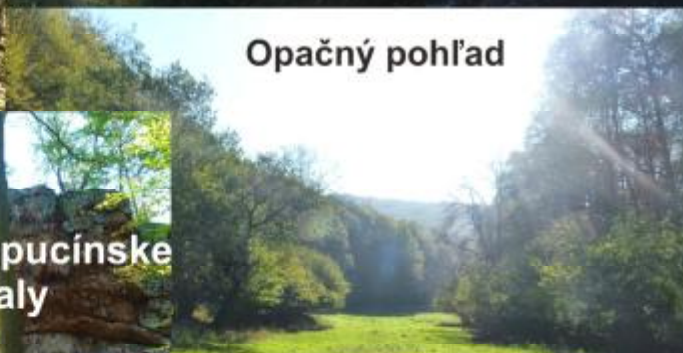
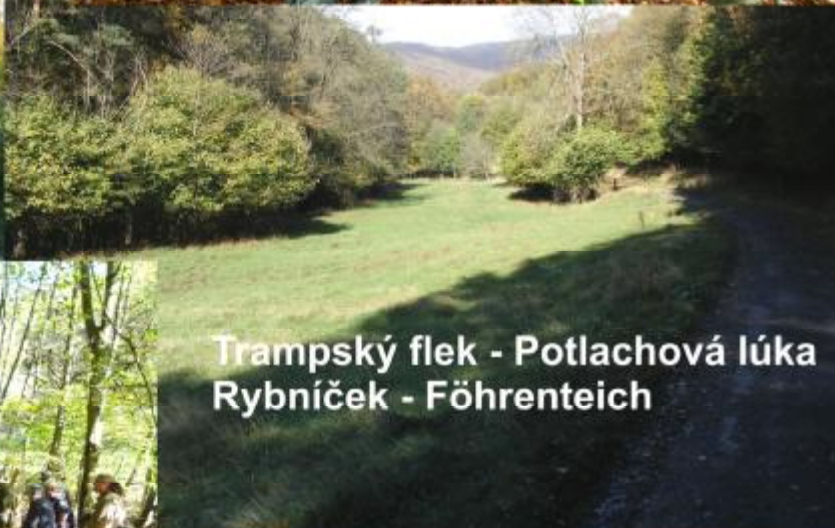
Druhý Trnavským oheň pri príležitosti 40. výročia založenia TO. Icarilla spoločne usporiadali: TO Icarilla, Krochne, (jediná ženská TO. v Trnave), Túlaví psi, Štvanci -Tábor štvaných. Pomohli aj kamaráti Bublina - Biely Tesák, Smrko - Bieli supi, Vlado – Veční vlci, Johan zo Sokolov, samotári Janka, Arab a Tóno.

Dnes na sklonku roka 2014 môžeme doplniť len toľko, že aktívny život osady i naďalej pokračuje v roku 2013 organizovali niekoľko výšľapov do Nízkyh a Vysokých Tatier, Majstrovstvá v púšťaní šarkanov, Tramské Vianoce a iné akcie.

Informácie o osade poskytol Kamarát „Černý–Kleki“ (2013)

Kontakt: Peter Urmínský, Hospodárska 4, 917 00 TRNAVA súčasny šerif TO. Icarilla.

Pre MO. spracoval Lewis November 2014 (Redakčne krátené)

© Vydalo: Regionálne trampské združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia. Na tvorbe tohto čísla spolupracovali kamaráti, Rendy, Lewis, Tony Lovec, a ďalší.
Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 17.02.2015.
Kontakt: <http://rtzpezinok.tym.sk> ; www.malokarpatskyobcasnik.tym.sk email: malokarpat.obcasnik@gmail.com